

La constelación del perro

Títol original: *The Dog Stars* **Direcció:** Ridley Scott **Guió:** Mark L. Smith, Christopher Wilkinson (novel·la: Peter Heller) **País:** EUA **Durada:** 118 min **Any:** 2026 **Gènere:** Acció, thriller **Interpretació:** Jacob Elordi, Josh Brolin, Margaret Qualley, Guy Pearce... **Música:** Harry Gregson-Williams **Fotografia:** Erik Messerschmidt **Distribuïdora:** The Walt Disney Company **Estrena a Espanya:** 26/08/2026

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

En un món postapocalíptic, un virus aniquila pràcticament tota la humanitat. Els supervivents s'enfronten a uns carronyers errants anomenats "Segadors". El protagonista, en Hig, un pilot, va sobreviure a la grip però va perdre la seva dona. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Ridley Scott i la seva lliçó de com gaudir l'apocalipsi

A punt de fer 89 anys, el director ofereix una mirada esperançadora i melancòlica a aquesta història completament apocalíptica

A Ridley Scott li falten un parell de mesos per fer 89 anys i, segons els seus geriatres, està com una pera llimonera per a l'exercici de la seva professió, la de fer pel·lícules grans, almenys de mida. La novel·la de Peter Heller (*The dog stars*) requeria una producció enorme, un món aniquilat per un virus, amb ciutats buides, edificis corcats per la vegetació i amb uns quants supervivents que resisteixen a l'escassetat i a l'empenta de bandes carronyeres i assassines. Alhora, la història també requereix respiració, contemplació i sentiment. I el veterà director la vesteix elegantment de totes dues coses, de tensió i violència i de serenitat i bellesa.

Els personatges clau no són gaires, un jove que pilota la seva desballestada avioneta, el seu gos, un militar dur amb qui ha construït un lloc habitable i segur, un pare i la seva filla als quals troba accidentalment i una púrria de personatges als quals generalment cal disparar. I visualment, Scott atén amb la mateixa espectacularitat la sensació de naturalesa morta i irrecuperable i la d'una altra naturalesa respirable, habitable i supervivent. En certa manera, i tot i ser una història completament apocalíptica, ofereix una mirada esperançadora, a més de melancòlica.

No s'atura en excés en els interiors dels seus pocs personatges, tret del principal, en Hig, el pilot, de qui s'explica part del seu passat mitjançant il·lusoris 'flashbacks', la mort de la seva jove esposa embarassada i el pes sentimental que ocupa en el seu present. És per tant Jacob Elordi (en Hig) el que transporta més càrrega emocional en la història i la seva interpretació requereix també una mica més de subtilitat que la de, per exemple, **Josh Brolin**, un guerrer en la seva salsa, o **Guy Pearce**, un home agressiu i desconfiat que ha aconseguit sobreviure al costat de la seva filla, **Margaret Qualley**, també amb passat traumàtic i alguns sentiments que s'esforça a conservar.

El present de la pel·lícula se situa el 2037 i tampocs'atura Ridley Scott en moltes explicacions sobre el que li va passar a la humanitat; es parla diverses vegades d'un virus, una grip o alguna cosa així, i encara queda la desconfiança entre els pocs supervivents, que eviten la proximitat i el contacte. El que sembla que li interessa més de la història és la recerca de tranquil·litat en un món destruït i caòtic, cosa que transmet bé **La constelación del perro** amb la gran família de mennonites als quals en Hig subministra algunes de les seves necessitats en ocasionals parades d'avió.

I hi ha mitja dotzena de seqüències molt violentes de gran tensió i ferocitat que interrompen l'harmonia visual i musical, alguna especialment inhumana i carnissera, però que resol amb tanta brillantor com pressa per tornar a la seva pau apocalíptica. És enginyós i enlluernador el tram de l'aeroport, que actua en la història com si s'hagués caigut allà d'una altra pel·lícula, amb el seu disseny d'estil i la seva posada en escena refinada.

Definitivament, **La constelación del perro no és la millor pel·lícula de Ridley Scott**, ja que les millors ja les va fer al principi de la seva carrera, però sí que està entre les millors de les més recents, a l'altura de l'esplèndida **El último duelo o de Marte**. Cal estar preparat per al Ridley Scott nonagenari que arriba, ja que entrarà a la dècada amb ímpetu.

Oti Rodríguez Marchante - abc.es